

Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μάρκου

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τό πλαίσιον τῆς ποιμαντικῆς μερίμνης Της δι' ὅλον τόν πιστόν Λαόν, παρακολουθεῖ μέ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καί βαθύτατον αἴσθημα εὐθύνης καί τά ζητήματα τά ὅποια καθημερινῶς ἀντιμετωπίζει τό εὐλαβές ποιμνιόν Της. Εἰς τά ζητήματα αὐτά πρωταρχικήν θέσιν κατέχει ἐκεῖνο τῆς ἐργασίας, καθ' ὅσον εἶναι συνδεδεμένον, κατά τρόπον ἄμεσον, μέ τό δικαίωμα τῆς δημιουργικότητος, ἀλλά καί τοῦ βιοπορισμοῦ τῶν πολιτῶν. Ἡ εὐαισθησία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τόν τομέα αὐτόν στηρίζεται εἰς τό θεόπνευστον βιβλίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς, κατά τήν ὁποίαν ὁ Κύριος καί Θεός ἔδωσεν εἰς τόν ἄνθρωπον τήν ἐντολήν τοῦ ἐργάζεσθαι καί συγχρόνως κατωχύρωσεν τά ἐκ τῆς ἐργασίας δικαιώματά του : «εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδέ ἐσθιέτω» (Β' Θεσσαλ., γ' 10).

Ὡς ἐκ τούτου διά τήν ἀνάπαυσιν τῶν ἐργαζομένων ἐκ τῶν κόπων των, ἀλλά καί διά τήν ἐλευθέραν ἄσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων των καθιερώθη ἀπό τόν Μάρτιον τοῦ 321 μ.Χ. ὑπό τοῦ Αὐτοκράτορος καί Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου ἡ ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, ὡς ἡμέρα ἀργίας (Αἰκ. Χριστοφιλοπούλου, Βυζαντινὴ Ἱστορία, τόμος Α', σελ. 135). Ἡ καθιέρωσις αὕτη ἐξυπηρετεῖ τοὺς ὡς κάτωθι σκοπούς :

– Συνιστᾶ τήρησιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ διά τήν ἀφιέρωσιν μιᾶς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἀποκλειστικῶς εἰς τόν Θεόν: «ἕξ ἡμέρας ἐργᾶ καί ποιήσης πάντα τά ἔργα σου, τῇ δέ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Ἐξόδου κ' 10). Διά τόν Χριστιανικόν κόσμον ὡς ἡμέρα ἀφιερωμένη εἰς τόν Θεόν ὠρίσθη «ἡ μία τῶν Σαββάτων», ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡ Κυριακή ἡμέρα.

– Ἀποτελεῖ κεκτημένον δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων, τό ὁποῖον κατεκτήθη μέ μακροχρονίους ἀγῶνας διά τήν βελτίωσιν τῆς ποιότητος τῆς ζωῆς των.

– Δίδει τήν εὐκαιρίαν ἐνισχύσεως τῆς συνοχῆς τῆς οἰκογενείας. Τά μέλη τῆς οἰκογενείας ἔχουν τήν δυνατότητα διά περισσοτέραν ἐπικοινωνίαν εἴτε κατά τήν διάρκειαν τοῦ Κυριακάτικου γεύματος, εἴτε κατά τὰς διαφόρους οἰκογενειακὰς ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας πραγματοποιοῦν κατά τήν ἡμέραν αὐτήν.

Συμφώνως πρὸς τά προαναφερθέντα, ἰσχύει σήμερον καί εἰς τήν Χώραν μας ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς δι' ὅλον τόν ἐργαζόμενον κόσμον.

Ἡ κατά τήν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς ἐβδομαδιαία ἀνάπαυσις τῶν ἐργαζομένων καθιερώθη νομοθετικῶς παλαιόθεν, καί μάλιστα ἀπό τοῦ ἔτους 1909, διά τοῦ νόμου ΓΥΝΕ/1909. Μεταγενεστέρως κατοχυρώθη καί ὑπό τῆς Διεθνούς Συμβάσεως τῆς Γενεύης, ἡ ὁποία ἐκυρώθη εἰς τήν Ἑλλάδα διά τοῦ Ν. 2990/1922. Ἡ ἐν λόγῳ Διεθνῆς Σύμβασις ἔχει σήμερον ἰσχύν νομοθετικήν, βάσει τοῦ ἀρθροῦ 28 τοῦ Συντάγματος, καί ὡς ἐκ τούτου φρονοῦμεν ὅτι δέν εἶναι δυνατή οὐδέ ἡ διά νόμου κατάργησις τῆς.

Ἐπίσης, ἂν καί ἡ Κυριακή ἀργία ἐθεωρήθη ἀρχικῶς ὡς ἀργία διά λόγους ἀφορῶντας εἰς τήν ἐβδομαδιαίαν σωματικήν ἀνάπαυσιν τοῦ ἐργαζομένου, δέν εἶναι ἐντούτοις ἐκτός πραγματικότητος καί ἡ ἄποψις κατά τήν ὁποίαν, εἰς μίαν Χώραν κατοικουμένην κατά τήν συντριπτικήν πλειονότητα τῶν κατοίκων τῆς ἀπό Χριστιανούς Ὁρθοδόξους (ἀρθρον 3 τοῦ Συντάγματος), ἡ Κυριακή ἀργία ἀποσκοπεῖ καί εἰς τήν παροχήν εἰς τούς Ὁρθοδόξους τῆς δυνατότητος ἀνεμπόδιστου ἀσκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων καί εἰδικώτερον τῆς λατρείας πρὸς τόν Θεόν κατά τάς ἀρχάς τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, γεγονός τό ὁποῖον ἀποτελεῖ εἰδικήν, τήν σπουδαιότεραν, ἴσως, ἐκδήλωσιν τοῦ δικαιώματος θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Καί τό δικαίωμα τοῦτο κατοχυρώνεται, ὡς γνωστόν, διά τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ Συντάγματος, τό ὁποῖον ὀρίζει, εἰς τήν παράγραφον 2 ὅτι ἡ λατρεία πρέπει νά τελεῖται «ἀνεμπόδιστα».

Ἐπομένως, ἡ Κυριακή ἀργία κατοχυρώνεται, διά τήν πλειονότητα καί μάλιστα τήν συντριπτικήν τῶν κατοίκων τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου καί ὡς ἀτομικόν δικαίωμα, ἡ προσβολή τοῦ ὁποίου εἶναι ἀντισυνταγματική καί ἀνεπίτρεπτος, μή συντρέχοντος λόγου, ἐξ ὧσων ἀπό τό Σύνταγμα (ἀρθρον 13 παράγραφος 2) προβλέπονται (δημοσία τάξις, χρηστά ἤθη), ὁ ὁποῖος θά ἐδικαιολόγει τήν κατάργησίν τῆς. Ἀντιθέτως ἐπιβάλλεται ἡ διατήρησις τῆς καί ἀπό τό ἀρθρον 21 παράγραφος 3 τοῦ Συντάγματος, τό ὁποῖον ὀρίζει ὅτι : «Τό Κράτος μεριμνᾷ γιά τήν υἰεία τῶν πολιτῶν...», ἡ δέ Κυριακή ἀργία ἔχει θεσπισθῆ καί διά τήν διατήρησιν τῆς σωματικῆς καί πνευματικῆς υἰείας τοῦ ἐργαζομένου.

Ἄν καί ἡ Κυριακή ὡς ἀργία τῶν ἐργαζομένων κατοχυρώνεται ὡς ἀτομικόν δικαίωμα, ἀνεκοινώθη ἡ κατάργησις αὐτοῦ, διά ἑπτὰ Κυριακάς τοῦ ἔτους. Ἡ Ἐκκλησία ἐνδιαφερομένη ζωηρῶς, ἐν τοῖς πλαισίοις τῆς ἀδιαπτώτου ποιμαντικῆς μερίμνης αὐτῆς διά τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα, περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος καί κυρίως ἐνδιαφερομένη, ὅπως παρέχεται εἰς τούς ἐν τῇ Χώρᾳ ἡμῶν ἐργαζομένους ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸς ἀνάπαυσιν καί πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων, ἀπευθύνεται πρὸς πάντα ἀρμόδιον μέ τήν ἐλπίδα ὅτι θέλει ἐνδιαφερθῆ

διά τό θέμα τοῦτο καί περιφρουρήσει τό ἐκ τῶν πρώτων ἀλλά καί σπουδαιοτέρων κατακτήσεων τῶν ἐργαζομένων ἀτομικόν δικαίωμα, ἤτοι τό δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων νά ἀπολαύουν τήν ἀργίαν τῆς Κυριακῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι μέ τήν διακρίνουσαν τούς ἀρμοδίους σύνεσιν καί εὐθυκρίσιν, τόν σεβασμόν καί τήν εὐπείθειαν εἰς τάς διδασκαλίας τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἣ ὁποία ἀποτελεῖ πυλῶνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, θά ἀποτραπῇ πᾶσα παρέκκλισις ἐκ τῶν τεθεσπισμένων καί παγιωθέντων.